

L'ESMOLL

Nº 1981

l'Editorial

El pit d'una noia o d'una dona és una cosa indecent. És un fet imperdonable que un noi o noia de catorze o més anys fullegi una publicació on n'hi hagi un. Hem d'evitar que la joventut es corrompeixi.

Publicar dues fotografies de dos polítics de Granollers, entre d'altres fotografies, fa que a una publicació se la pugui anomenar "política" igualment si es tracta d'una carta irònica a un president d'una nació.

I, és clar, els joves no han de saber res de política, ni de Granollers, cal evitar que la joventut es corrompeixi.

Senyors meus, això és de conya. Em teniu a les vostres mans. Llegiu-me. Fullegeu-me, sóc jove, i sóc feta per joves. No em demaneu que sigui perfecte, però no em demaneu mai que sigui com totes. No vull i no puc ser una publicació com les altres. Qui se senti jove que m'ajudi i em llegeixi. Qui no en sigui o no se'n senti, que em deixi el camí obert. Tinc tan dret com qualsevol altre d'existir i de ser. Sóc l'esmoll. Al servei de tots els joves de Granollers

Els oscar's

Quan, a la nit del 29 de març, el mestre de cerimònies —que sempre és el mateix però de qui no recordo mai el nom— va dir allò tan conegut: "Ladys and gentleman", centenars de cors van deixar de funcionar (només uns instants, després ho van tornar a fer), tothom esperava amb candeletes el resultat del, ja jubilat, jurat.

Les nits abans del dia D molta gent del cinema havia somiat amb el premi, però més que ningú un home que ara feia el possible per no exaltar-se. Aquest home de 77 anys, a l'hora del lliurament dels premis, s'aixecaria del llit, s'adreçaria, ajudat per algú, fins a una cadira de rodes des d'on esperaria la trucada d'un amic que li donaria la bona o mala nova. Era el protagonista principal de "En el estanque dorado" (On golden pond) i encara no havia aconseguit cap òscar i ara seria sobretot el premi a una vida dedicada al cinema, la d'Henry Fonda, guanyador (finalment!) del premi al millor actor.

Henry Fonda era un dels nominats per l'Oscar amb més possibilitats, això estava ben clar, però hi havia dos actors que no li anaven al darrera: Burt Lancaster i Warren Beatty, un per la seva interpretació a "Atlantic City" com a vell pinxo jubilat que subsistia venent loteria il·legal, l'altre per la seva reencarnació de John Reed al film "Rojos" (Reds). John Reed va ser el fundador del Partit Comunista Nordamericà, autor del llibre "Deu dies que van conmovre el món", únic nordamericà soterrat al Kremlin. Beatty era, a més d'actor, productor, guionista i director del film i s'emportaria el premi al millor director.

Si Henry Fonda havia estat un guanyador prou celebrat, un altra premi que ja se sabia abans de començar era el de la millor partitura musical que se'l va emportar Vangelis pel seu treball a "Carros de Fuego" (Chariots of fire); el del millor tema musical el va tenir Christopher Cross pel de "Arthur's theme".

L'òscar a la millor pel·lícula americana se l'emportaria "Carros de Fuego", un film modest que va deixar amb un pam de nassos a les altres quatre superproduccions. "Carros de Fuego" narra la trajectòria de dos atletes anglesos que per diverses raons es veuen motivats a conquerir llocs de prestigi a les olimpíades de París. Jo personalment m'hauria decantat per "Rojos" però sembla que guardonar una pel·lícula de caire polític no es correspon amb la trajectòria dels premis. "Rojos" ha estat filmada a l'Estat Espanyol i la RENFE ha d'estar enorgullida d'haver contribuït a la seva realització i és que aquesta gent només busca publicitat. Les altres pel·lícules nominades són: "En busca del arca perduda", "Atlantic City", "En el estanque dorado".

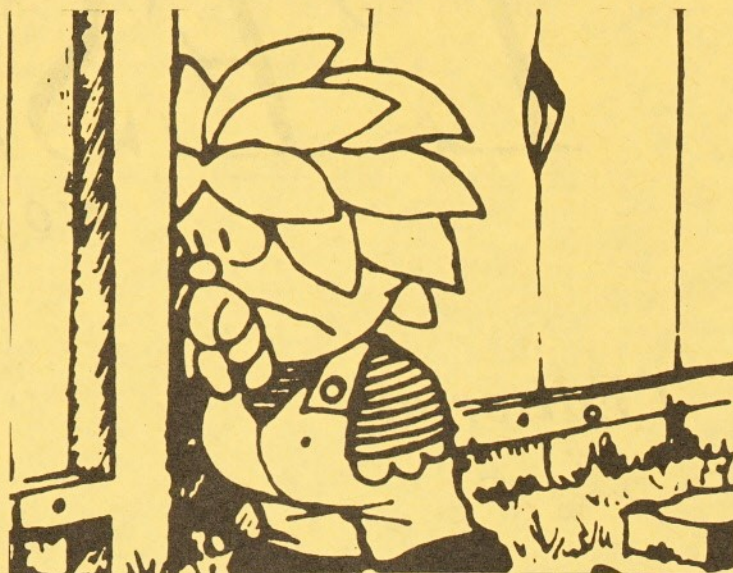
L'oscar al millor film estranger se l'anduria l'hongaresa "Mephisto", un premi que també va sorprendre a tothom donat que el candidat més avantatjat era "El hombre de hierro" d'Andrej Wajda. Film que el govern polonès va intentar deixar fora de concurs sense aconseguir-ho.

Katherine Hepburn, va ser l'actriu guardonada amb el premi "a la millor actriu" pel seu paper a "En el estanque dorado". És el quart que la Hepburn aconseguix.

Els actors secundaris premiats van ser: John Gielgud, Maureen Stapleton i els premis als millors guions se'ls va repartir Colin Welland per "Carros de fuego" com a original i Ernest Thompson per la seva adaptació en "El estanque dorado". El millor so per la pel·lícula "En busca del arca perdida", i també per la millor fotografia, la millor direcció artística i pels millors efectes visuals.

I això va ser el que va deparar una nit de cinema, un cinema que es troba en una evident crisi i això es va notar prou en l'edat dels actors premiats, entre tots quatre sumaven la respectable quantitat de 284 anys. Es mor el cinema?

Francesc Andrés

òndia, no m'han donat cap oscar.

"El busson"

Apreciat Felip:

L'operació "ones" va funcionar com esperàvem:

Vaig arribar a les nou del vespre a casa; després de posar-me una cigarreta a la boca vaig engegar la televisió.

Al canal 1 RTVE que ens mostrava un vell locutor, amb una immensa papada i desprovist de cabells que explicava les notícies amb la mateixa empenta amb que jo pago l'assegurança del cotxe, tot mostrant-me unes irregulars dents negres i grogues.

Al canal 2 (que per variar també era del senyors aquells de la "capital") m'ensenyaven els crits d'una noia que es feia passar per cantant i que sabia tan de solfa com el meu gat d'energia nuclear.

Desesperat vaig passar al següent canal. Aquest era de Televisió Catalana i m'oferia un interessant reportatge sobre els orígens de les primeres ràdiolluïres a Catalunya, que va tenir-me mitja hora amb els ulls oberts.

Però vaig tenir una curiositat: Què faran ara els companys de Radiotelevisió Cardedeu?

Vaig saltar del sofà, vaig tocar el botó que em permetria sortir de dubtes. La gent de Cardedeu havia tret la seva unitat mòbil pels carrers amb una pregunta: Volem LOAPA?

La sortida va resultar molt interessant, doncs la gent va respondre força bé, contestant amb franquesa i coherència. Mentre passaven un anunci, vaig mirar el rellotge. Faltaven deu minuts!

Vaig sortir de casa corrent i vaig pujar al cotxe.

A les onze, normalment Radiotelevisió Granollers es posava en marxa.

L'emissió va anar molt bé, no vam tenir cap incident, i no vam fer petons a terra com l'altre vegada.

Bé; i no et canso més. Espero que la intervenció quirúrgica vagi bé, i que aviat puguis estar amb tots nosaltres.

Donat

GRANOLLERS SERA MEJOR LIMPIO, VERDE Y HUMANO

El Ayuntamiento de Granollers ha comenzado el plan de limpieza en toda la ciudad en general. Para comenzar se están poniendo 1.000 árboles en Granollers y 450 papeleras en las calles de la ciudad.

El alcalde pide la colaboración de toda la ciudad en general y colaborar con los basureros de Granollers para que no sea tan sucia nuestra ciudad y que la gente de la comarca no la vea tan sucia.

Granollers en estos momentos se encuentra con muy pocos autobuses para servir a todos los usuarios, y si todos utilizamos el autobús, dentro de dos años tendremos más.

Si entre todos nos civilizamos, Granollers será una ciudad limpia, verde y humana, y la gente que venga de la comarca dirá: ¡Qué limpia está nuestra ciudad, y que bonita!

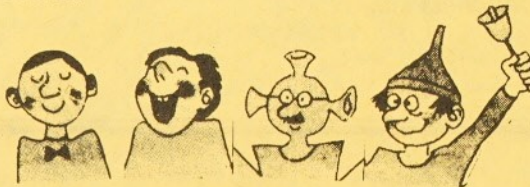
En fin, si entre todos ayudamos al Ayuntamiento, Granollers será limpio, verde y humano, y conseguiremos dar ejemplo a toda la comarca entera.

Gracias a los ciudadanos de Granollers.

Francesc Payas

RECTIFIQUEM

En l'apartat "Nit de Sant Valenrock" del passat ESMOLL, no és correcte l'afirmació que, sota el seudonim de Lluna Rock hi hagués tan sols el nom d'Enric Lloret, essent per tant també incorrecte que "Lluna Rock" hagués de rebre el 30% dels beneficis del bar, qui els va rebre va ser l'Enric Lloret.

l'E2

Cuando quieras ir a ver "To be or not to be", de Ernst Lubistch, y tengas la intención de ir acompañado, que no se te ocurra insinuar a tu/s acompañante/s, el tema de la película, que no es otro, que el de la invasión de Polonia por los nazis, porque, además de que no darías una valoración veraz de la película, tus amigos te recompensarían con una gratuita: mirada asesina. Tampoco les insinues el título de la película "Ser o no ser", porque el "Chespir" ese, no les dice gran cosa. Que así, ¿què es lo que tienes que decir?, Algo sencillo, con lo que no te pregunten, ni el argumento, ni el título de la película, tendría que ser algo así como: Hey, en el cine Capsa de Barcelona, llevan proyectando una película desde hace ocho meses", con esta frase mágica, nadie te preguntará nada y el primer día, que vuestras "obligaciones" os lo permitan, estáis haciendo cola (algo normal), en la esquina Aragón - Pau Claris de Barcelona.

Al salir del cine comprenderás, por que te aconsejé que no insinuaras nada sobre el tema central de la película.

Lubistch, con su "toque magistral" ha convertido la tragedia en comedia, sistema que años después utilizaría en "El gran dictador" Charles Chaplin. Estos dos directores presentaron al nazismo, a pesar de todo su horror, como un movimiento grotesco, con su total jerarquización, que lo hacía más risible aún si cabe, y más que al movimiento, criticaron a esos seres dañinos, sin duda, pero ridículos, en ese afán de imponerse por la fuerza.

Lubistch, en "Ser o no ser", no ha tratado el tema del nazismo, como normalmente lo hacían las películas que se hicieron a principios de los cuarenta, que a pesar de mucha carga propagandística trataban el tema nazi muy en serio, ya fuera con la típica película de "batallitas" o con la de aventuras. Aunque en "Ser o no ser", Lubistch también diera ese sello característico antifascista; dió un giro de 180° al atacar al nazismo donde más le dolía o como más temía: tomándolo en broma.

Lubistch, enfrenta a los nazis con los autores de una compañía de teatro, con lo que consigue unas acciones muy veloces, también contribuye a esta velocidad con que transcurren los hechos en el film, la manera como ha trabajado los elementos que son bases en el film, dándoles esa dualidad a que nos tiene acostumbrados:

Escenarios: El cuartel general de la Gestapo y la réplica en que la convierten al teatro.

Personajes: El espía nazi que es un falso resistente y el actor que es un falso espía nazi.

Situaciones: Sucesivas llegadas al falso cuartel y al verdadero, del profesor auténtico y del actor que lo imita o los sucesivos intentos de seducción de que es objeto la protagonista, por el profesor y por el coronel.

"Ser o no ser", una obra maestra sin duda, criticada en los cuarenta, es una de las pocas películas de la II guerra mundial, por la que nunca pasarán los años por su tema tan de actualidad, como es la opresión de un pueblo.

Creo que la mejor crítica que se le puede hacer a una película es el éxito, el éxito de haber estado ya ocho meses en cartelera. "Chapeau" Lubistch.

DEU POMETES TÉ EL POMER

Ofèlia Dracs

Tusquets Editores, S. A.

Barcelona, 1979

187 pàgs. Preu: 425 ptes.

Generalment sembla que la producció eròtica reservada a la literatura que es pot trobar en una revista pornogràfica de qualsevol quiosc; això almenys pel que fa a la producció eròtica de caràcter popular. Aquest però, no és el cas del llibre que avui us presentem. "Deu pometes té el pomer" és un recull de narracions eròtiques, deu concretament, tantes com pometes.

Totes deu tenen un element comú: el llenguatge, que és la més clara expressió del lèxic que s'utilitza en català quan es parla del sexe. Per altra banda tant els llocs com les situacions fan que el lector, vulgui o no, se senti proper a la història.

"Només m'hi faltava un vermut dolç que la clòtxina era saladeta i picant com a mi m'agraden. M'estava tot engrescat fent-li llengotes a l'entre-cuix quant de cop i volta sento que em grapejen el cuito de la cintura. Em giro un moment amb els morros untats i veig la Isabel amb cara de vedella que duen al brau que em busca les pessigolles de baix. Jo, com si res, retorno al corteinglès de l'Anna i, per no caure, m'aferro de greps al mamellam, rebregant-li el braguer. La Isabel m'ha tirat les calces avall, m'ha esquinçat els calçotets i s'entreté com una llúpia a xarrupar-me el mànec de la cardància que se m'ha possat més dur que una llamborda de la plaça del Pi.

Òndia, tu, quin xou!"

Au doncs, a llegir-lo i que no se us facin butllofes a les mans.

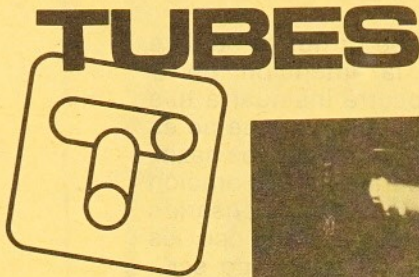
l'Esmoll pop

És teatre, sàtira, alegria, video, però sobretot és bona música.

"Tubes" "The completion Backword principle".

És el milloret d'aquest grup, made in USA, que no fa gaire temps només era un fenomen estrictament americà. Les dues peces del LP. són totes aprofitables i amb classe, té un estil semblant al d'Alice Cooper i de Frank Zappa barrejats. A la peça "Think about me" els ritmes mecànics dels sintetitzadors (Mike Cotten) s'assemblen als "Devo". Totes les peces tenen com a líder al cantant (i Super-Showman)

Fee Wayrill, però els "solos" importants es succeeixen entre els instruments dels set "Tubes" (2 teclistes, 2 guitarristes, 1 baixista, 1 bateria, 1 cantant). És un disc perfecte, interiorment i exteriorment i per confirmar el valor interior i recomano que llegeixis les lletres que hi ha a la "contraportada" (darrera del disc).

l'Esport

FUTBOL SALA O L'ÈXIT DE L'ESPORT GRANOLLERÍ

La història comença quant, aquest any molta gent demanà al Patronat d'esports de poguer participar en alguna competició de futbol-sala. Davant d'això el que el Patronat féu, va ser organitzar un campionat a nivell local; i quin fou el resultat de tot això?:

Èxit absolut. 50 equips participants més 12 que quedaren sense plaça per haver demanat massa tard l'inscripció. Si contem que a cada equip hi juguen de 12 a 14 persones tenim que en aquests moments hi ha a Granollers més de 600 persones que juguen al futbol-sala més les 150 aproximadament que quedaren sense poguer-ho fer.

És per això que qualifiquem el campionat d'èxit absolut.

Per a desenvolupar la competició, el que s'ha fet és un sistema de lliga amb 5 grups de 10 equips cada un. Quant aquesta ronda de lliga s'acabi, els dos primers equips de cada grup, més dos altres equips repescats per qüestió de gols, jugaran unes eliminatòries que l'organització pensa que s'acabin a primers de juliol.

Ja ho sabeu doncs, cada vespre podreu anar a veure algun partit de futbol-sala perquè, ah! no us ho he explicat; per a poder fer jugar tants equips ha estat necessari que cada dia de dilluns a divendres, es juguin entre el tub i el pavelló 5 partits, un de cada grup. Doncs ara que ja ho sabeu, penseu-hi. Si algun dia d'aquests teniu ganes de veure futbol-sala, no teniu cap problema. Al vespre, cap al tub i al pavelló hi falta gent.

Per finir aquesta nota vull fer un petit avanç dels equips que encapçalen els diferents grups, després d'haver-se disputat dues jornades:

- 1er. Grup - BIMBO
- 2on. Grup - DISCOTECA AIGUA
- 3er. Grup - BAR ALEGRIA
- 4rt. Grup - BRÒKIL
- 5è. Grup - BOHEMIANS

Cal aclarir que aquests líders ho són tots ells per "gol-average" ja que a part d'aquests hi ha diferents equips que han guanyat els dos partits disputats.

l'Esmoll

REVISTA JUVENIL GRANOLLERINA

Consell de Redacció:

Cesc Andrés, Miquel B. Palau, Josep Costa, Xavier Liria, M^a. Antònia N. Gutinell, Anna Podall, Donat Puig, Rosa Raurich, Esther Reche, Salvador Subirana, Xavi Ventura.

Edita:

Casal del Jove. Pl. Església, 4

l'E4